

Patvērums

*“Ar viņa brūcēm jūs esat dziedināti.
Jūs bijāt kā klīstošas avis,
bet tagad esat atgriezušies pie sava Gana un dvēseļu Sarga.”
1. Pētera vēstule 2,24-25*

Mīļā draudze!

Evaņģēlists Marks stāsta, ka tad, kad Jēzus nomira pie krusta, viņš mira viens, bez draugiem, bez ģimenes, bez mācekļiem. Pat Dievu Jēzus vairs neredzēja. Tikai no attāluma dažas sievas vēroja, kas notiek. Pārējie visi **bija izklīduši kā avis bez gana.**

Jēzus bija pakļauts savu ienaidnieku un apkārtesošo karavīru ņirgām un izsmieklam. Kāda bauda sadragāt to, kas dzīvoja brīvs, izstaroja sirds siltumu un runāja patiesību! Beidzot varu iznīcināt to, kas apdraud manu iekšējo drošību, kas velk atklātībā visus tos melus, ar kuriem esmu samierinājies, kas liek man skatīties spogulī un ieraudzīt, cik zemu esmu kritis!

Cik grūti ir pieņemt sevi. Daudzi cilvēki nevar izturēt būt vienatnē ar sevi, bez izklaides iespējām, bez darba, bez draudzes, varbūt tikai kopā ar dažiem ģimenes locekļiem vai vispār vieni. Vardarbība ģimenēs šajā laikā strauji pieaug. Eksperti rēķinās, ka pēc krīzes daudzas laulības tiks šķirtas un daudziem radīsies psiholoģiskas saslimšanas. Šoreiz Ciešanu laikā visai sabiedrībai vajadzēja ieturēt piespiedu gavēni, atteikties no daudziem ieradumiem, kas bija kļuvuši par mūsu dzīves elementāru sastāvdaļu. Parastā dzīvē pastāv tūkstošiem iespēju izvairīties no nepatīkamiem jautājumiem, tagad mums īsti nav kur sprukt. Ja es baidos pats no sevis, tad atliek divi varianti – bēgt projām drošībā vai uzbrukt. Tā kā daudziem pirmā iespēja atkrīt, cilvēki kļūst agresīvi vai nu pret citiem, vai pret sevi.

Es varu sev uzdot jautājumus:

Kāpēc es nevaru būt viens? No kā es baidos? Kas ir tas, kas izraisa nemieru manī?

Kaut kad katram pienāk brīdis, kad vairs nevar izvairīties no vislielākā bailu iemiesojuma, no nāves. Ja es dzīves laikā neesmu iemācījies sadzīvot ar sevi, kā tad es varēšu pieņemt savu nāvi? Mūsdienās ne tikai koronavīrusa laikā cilvēki mirst vieni – slimnīcās vai mājās. Pandēmija vēl vairāk pastiprina izolāciju, arī šeit. Itālijā un Spānijā ne tikai medicīniskais personāls ir saslimis ar vīrusu, bet arī garīdznieki, kas gāja pie slimniekiem un atbalstīja viņus. Vairāk kā 60 priesteri Itālijā ir miruši Covid-19 dēļ. No otras puses tas vēl neko nenozīmē, ka esi garīdznieks. Viduslaikos mācītāji savā darba līgumā lika ierakstīt, ka tiem nav pienākums iet pie mēra slimniekiem, lai tiem sniegtu Dievgaldu. Un varbūt šodien tas, kas aiziet pie kāda slimnieka, pats pārnēsā vīrusu citiem saviem draudzes locekļiem.

Jēzus bija cilvēks, kas pārvarēja Savas bailes. Par to Viņš dārgi samaksāja, mirstot briesmīgu nāvi pie krusta. Kāpēc Viņš tā rīkojās? Kas Viņam lika iet pa šo tumšo ceļu? Mēs bieži pieņemam lēmumu vienā vai otrā virzienā, skatoties pēc tā, kas mums ir izdevīgāk. Finansiāli, materiāli, ietekme, bauda, atzinība ... Jēzum šīs lietas nebija vajadzīgas, Viņš bija mierā ar Sevi un ar Dievu. No otras puses, Viņš bija saistīts ar daudziem, jo daudziem cilvēkiem. Viņam bija atvērta sirds, Viņā ienāca apkārtējo ļaužu rūpes un bēdas, ciešanas un sāpes, arī ļaunums un grēks.

Viņš nedzīvoja pašpietiekamā izolācijā, bet nesa to smagumu, kas cilvēkiem bija uzkrājies. Kā to parādīt, ka Viņam nav vienalga, ka Viņš šos cilvēkus patiesi mīl?

Kāds teiks, lai beidzas reiz visas šīs nolādētās slimības, visi tie vīrusi, cilvēku netaisnība un ļaunums! Lai Dievs tam reiz par visām reizēm pieliek punktu. Viņš taču ir Dievs, un Jēzus Viņa vārdā varēja veikt grandiozu brīnumu, kas visu noliktu savās vietās. Arī sātans Jēzu mudināja nokāpt no krusta, lai pierāda, kas Viņš ir, lai atklāj Savu varenību. Taču nekā! Jēzus nomira pie krusta, pilnīgi pamests, satriekts un iegāja bezgalīgā nāves tumsā, tā kā visi pārējie. Nu redziet, tāds ir jūsu gans, kas kļuvis pats par nožēlojamu avi, nabagu jēru, kas nes pasaules grēkus! Mēs joprojām esam tur, kur esam, neskatoties uz visu zinātnes progresu, joprojām nabadzība un slimības, vardarbība un kari liek cilvēkiem ciest un atņemt miljoniem dzīvības. Mēs mēģinām tikt galā ar saviem spēkiem, bet visi mūsu panākumi ir tikai nosacīti.

Ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti. To, ko Jēzus darīja, Viņš darīja par mums, mūsu labā. Viņš mums atklāj, kas ir Dievs, pie kā mēs ejam. Tik liela bija Viņa mīlestība, ka Viņš atdeva Sevi. Katrs sitiens, katrs apvainojums, katrs ciešanu brīdis pie krusta bija apliecinājums tam, cik liela ir Jēzus mīlestība. "Jūs varat mani sist un mocīt, noraidīt un splaut man virsū, jūs varat nīrgāties par mani un mani nodot, bet jūs nevarat iznīcināt Manu mīlestību pret jums, Es turpināšu jūs mīlēt pat elles ugunīs."

Ja es Jēzum uzticos, manī ienāk Viņa miers. Nevis es pieņemu sevi, bet Viņš pieņem mani. Visu savu nespēku, savas bailes, savas dusmas un aizvainojumu, savas rūpes un nemieru, savus grēkus un ļaunumu es varu likt Viņa priekšā. Skatoties uz Viņa krustu, es ieraugu Dievu, kas man ir tuvs, tuvs manās ciešanās, manā izmisumā, manās bēdās. Viņa klātbūtne dziedina, stiprina manu sirdi, dāvina patvērumu vētras laikā. **Tagad jūs esat atgriezušies pie sava Gana un dvēseļu Sarga.**

Agrāk cilvēki daudzējādā ziņā bija gudrāki, nekā mēs šodien. Ciešanas un nāve vairāk piederēja pie ikdienas dzīves nekā mūsdienās. Ja mēs par miršanu un nāvi pat dzirdēt negribam, tad tolaik cilvēki bija spiesti ar to sadzīvot. Mūsu pašu Dziesmu grāmatā ir daudzi tā laika korāļi, kuru pēdējais pants parasti runā par miršanu. Šeit mēs varam atrast vārdus, kas arī mums šodien var palīdzēt atrast mierinājumu grūtā brīdī, jo tie rēķinās ar Kristus klātbūtni laikā, kad mūsu sirds ir izmisuma pārņemta. Jēzus ciešanas pavada mirstošo Viņa ceļā pie Dieva. Mēs nupat dziedājām vācu mācītāja un dzejnieka Paula Gerharda dziesmu "Ak galva asiņaina". Noslēdzot es jums vēlreiz atgādināšu pēdējo pantu:

*"Kad šķiršanās būs klātu, No manis nešķiries.
Dod mirstot drošu prātu, Pie manis piestājies!
Kad, satverts nāves rokām, Es bailēs iegrimšu,
Glāb mani tad no mokām, Ar Tavu ciešanu!"*

Jēzus mira par mums.

Āmen!